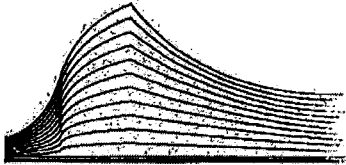

Kopie

Afgeleverd aan: Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel

Repertoriumnummer
2018/1860
Datum van uitspraak
28 juni 2018
Rolnummer
2017/AB/531
Beslissing waartegen beroep
13/6112/A

Uitgifte

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

COVER 01-00001189618-0001-0012-01-01-1

SOCIALE ZEKERHEIDSRICHT WERKNEMERS - ziekteverzekering
tegensprekelijk arrest
aanstelling van een deskundige
kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580, 2°, Ger. W.)

SI

vertegenwoordigd door mr. VROLIX loco mr. BIESEMANS Bart, advocaat te 1700 DILBEEK,
Ninoofsesteenweg 177-179

tegen

LANDSBOND DER ONAFHANKELIJKE ZIEKENFONDSEN, KBO 0411.766.483, met zetel te 1070
ANDERLECHT, Lenniksebaan 788A, geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. PERSYN Johan,
advocaat te 8000 BRUGGE, Zwijnstraat 3 (Beursplein)

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit:

Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op
tegenspraak op 8 mei 2017 door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel, 9e
kamer (A.R. 13/6112/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 8 juni 2017,
- de neergelegde conclusies,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare
terechtzing van 7 juni 2018.

*

DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

De heer S, van de Turkse nationaliteit, kwam begin 2006 naar België. Voorheen had hij gewerkt in Turkije, als zelfstandige en als werknemer. Op 20 juli 2006 werd hij in dienst genomen als chauffeur-leverancier. Hij werd echter reeds na drie weken ontslagen, om redenen die niet duidelijk zijn. De heer S ontving daarna uitkeringen als werkloze.

In de loop van de maand juni 2009, werd hij het slachtoffer van een hartinfarct. Er werd een stent geplaatst, maar ingevolge de intolerantie werd hij opnieuw geopereerd in november 2009 met een driedubbele overbrugging.

2.

Vanaf 11 november 2009 werd de heer S erkend in de ziekteverzekering door de adviserend geneesheer van de Landsbond van Onafhankelijke Ziekenfondsen. Bij gelegenheid van een onderzoek op 24 augustus 2012, stelde de adviserend geneesheer echter een einde aan de erkenning van de arbeidsongeschiktheid. Zijn beslissing was essentieel gesteund op de vaststelling dat de heer S op het ogenblik dat hij in België aankwam, reeds in feite arbeidsongeschikt was. Er was aldus sprake van een voorafbestaande toestand, waardoor geen recht op uitkeringen in de ziekteverzekering kon ontstaan. De heer S heeft op dat ogenblik deze beslissing niet betwist en genoot opnieuw werkloosheidsuitkeringen.

Op 6 februari 2013 diende hij echter een nieuwe aangifte in van arbeidsongeschiktheid op basis van twee medische attesten van zijn behandelend huisarts, waarin sprake was van een aandoening aan het hart, de longen, de blaas en het spijsverteringsstelsel.

Op 11 februari 2013 besliste de adviserend geneesheer de aangifte van arbeidsongeschiktheid niet te erkennen. Hij verwees naar zijn vroegere beslissing en oordeelde dat de heer S nooit werkbekwaam was geweest in België.

3.

Bij verzoekschrift van 7 mei 2013 heeft de heer S deze beslissing betwist voor de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel.

Bij vonnis van 8 mei 2017, ter kennis gebracht bij gerechtsbrief van 10 mei 2017, heeft de arbeidsrechtbank de vordering als ongegrond afgewezen.

Bij verzoekschrift van 8 juni 2017 heeft de heer S hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank.

DE ONTVANKELIJKHEID.

Het hoger beroep is ingesteld in overeenstemming met wettelijke bepalingen en binnen de wettelijke termijn. Het is ontvankelijk.

BEOORDELING.

1.

De eerste rechter steunde zijn beslissing op de vaststelling dat de heer Se de beslissing van 24 augustus 2012 van de adviserend geneesheer, waarbij vastgesteld werd dat er sprake was van een voorafbestaande toestand of een terugkeer naar een voorafbestaande toestand, niet betwist had en dat derhalve definitief vaststond dat hij nooit werkbekwaam was geweest in België en aldus geen aanspraak kon maken op arbeidsongeschiktheidsuitkeringen.

2.

De heer Si betwist deze stelling. Hij is van oordeel dat de beslissing van 24 augustus 2012 enkel definitief is in zoverre deze de verdere erkenning van de arbeidsongeschiktheid weigert maar er niet aan in de weg staat dat deze arbeidsongeschiktheid later erkend wordt. De Landsbond van Onafhankelijke Ziekenfondsen kan moeilijk stellen dat hij definitief gebonden is door de motieven van de beslissing van 24 augustus 2012, terwijl dezelfde adviserend geneesheer hem arbeidsongeschikt erkend had in 2009, zonder op enige wijze gewag te maken van een voorafbestaande toestand.

De heer Si betwist formeel dat hij, op het ogenblik dat hij in België aankwam, niet meer werkbekwaam was. Hij verwijst naar het feit dat hij in België gewerkt heeft, zij het voor een beperkte periode en dat hij daarna ook ten laste genomen werd door de werkloosheidsverzekering, wat ook onmogelijk is als hij arbeidsongeschikt was. De adviserend geneesheer heeft zich bij zijn beslissing ook gesteund op elementen die vreemd zijn aan het criterium van artikel 100 van de gecoördineerde wetten van 14 juli 1994 op de verplichte verzekering geneeskundige verzorging en uitkeringen, in het bijzonder op het feit dat hij zijn aankomst in België geen enkele beroepskwalificatie had en zich in geen enkele landstaal kon uitdrukken.

De heer Se verwijst naar een aantal medische stukken die niet alleen de conclusie van de adviserend geneesheer tegenspreken, maar ook aantonen dat er op het ogenblik van de nieuwe aangifte wel degelijk sprake was van een arbeidsongeschiktheid in de zin van de ziekwet. De heer Si vraagt de aanstelling van een deskundige.

3.

De Landsbond van Onafhankelijke Ziekenfondsen vraagt de bevestiging van het bestreden vonnis.

Hij verwijst essentieel naar de motieven van het bestreden vonnis. Hij stelt dat de heer S. niet kan voorhouden dat hij door onwetendheid geen beroep heeft aangetekend tegen de beslissing van het ziekenfonds en dus aanvaard heeft dat er een terugkeer was naar de voorafbestaande toestand. Het volstaat niet voor de heer S. om aan te tonen dat hij in Turkije heeft gewerkt hebben, om te bewijzen dat hij arbeidsgeschikt was op het ogenblik dat hij in België aankwam. Hij diende de voorwaarden van de toepasselijke Belgische wetgeving te vervullen, waarbij het verdienvermogen een essentiële voorwaarde is.

4.

Overeenkomstig artikel 100, § 1, al.1 van het Koninklijk Besluit van 14 juli 1994 houdende coördinatie van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen (verder de ziekwet) wordt als arbeidsongeschikt erkend de werknemer die alle werkzaamheid heeft onderbroken als rechtstreeks gevolg van het intreden of het verergeren van letsels of functionele stoornissen, waarvan erkend wordt dat ze zijn vermogen tot verdienen verminderen tot een derde of minder dan een derde van wat een persoon van dezelfde stand en met dezelfde opleiding kan verdienen door zijn werkzaamheid in de beroepscategorie waartoe de beroepsarbeid behoort, door de betrokkene verricht toen hij arbeidsongeschikt is geworden, of in de verschillende beroepen die hij heeft of zou kunnen uitoefenen uit hoofde van zijn beroepsopleiding.

Overeenkomstig al. 2 van dezelfde bepaling wordt de vermindering van het vermogen tot verdienen tijdens de eerste zes maanden van de arbeidsongeschiktheid gewaardeerd ten aanzien van het gewone beroep van de betrokkene, in zoverre de oorzakelijke aandoening voor een gunstig verloop of voor een genezing vatbaar is binnen een tamelijk korte tijdspanne.

5.

Uit het vermelde art. 100, §1, al. 1, blijkt dat om arbeidsongeschikt erkend te worden in de zin van de voormelde bepaling, aan drie voorwaarden moet voldaan worden: (1) de betrokkene moet alle werkzaamheid stopgezet hebben (2) hij dient een vermindering van zijn vermogen tot verdienen ondergaan te hebben tot $1/3^o$ of minder dan $1/3^o$ (3) deze vermindering dient het rechtstreeks gevolg te zijn van het intreden of het verergeren van letsels of functionele stoornissen.

Geen betwisting bestaat over het feit dat de heer S. zijn werkzaamheid heeft stopgezet en dat hij letsels vertoont die zijn verdienvermogen, althans voor bepaalde periodes, aantasten in de zin van de wet. De vraag is alleen of deze aantasting van het verdienvermogen *"het directe gevolg is van het intreden of het verergeren van letsels of functionele stoornissen"*.

De laatst geciteerde zin werd in de wet van 9 augustus 1963 op de ziekte- en invaliditeitsverzekering (thans de gecoördineerde wetten van 14 juli 1994) ingelast door het volmachtsbesluit nr. 22 van 23 maart 1982. Zoals uiteengezet in de studie van L. Verbruggen,

adviseur bij het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering (Overzicht van rechtspraak in verband met de vooraf bestaande toestand - artikel 100, § 1, van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994, Informatieblad RIZIV 1998, p.557) gebeurde deze aanpassing n.a.v. van een cassatiearrest van 26 maart 1979 (Arr.Cass.1978-1979, p.875) waarin overwogen werd dat de tekst van artikel 56 van de wet van 9 augustus 1963, zoals die toen bestond, geen onderscheid maakte naargelang van de oorzaak van de bedoelde letsels of functionele stoornissen, noch naargelang de vorige gezondheidstoestand.

In het verslag aan de Koning, dat het Koninklijk Besluit van 23 maart 1982 voorafgaat, wordt aangegeven dat de voorgestelde wijziging beoogt een einde te stellen aan de bestaande anomalie waardoor sommige rechthebbenden, wiens vermogen tot verdienen al in belangrijke mate verminderd was bij de aanvang van hun tewerkstelling en wiens arbeidsonderbreking niet het gevolg is van het verslechteren van een gezondheidstoestand, ingevolge een letterlijke interpretatie van artikel 56 als arbeidsongeschikt (thans art. 100 van de gecoördineerde wetten) erkend konden worden.

De wetgever heeft daarbij de problematiek van de "voorafbestaande toestand" niet geregeld door daarvoor een specifieke regeling uit te werken, met een specifiek bevoegd orgaan of een specifieke procedure, maar wel door een aanpassing van het begrip van de arbeidsongeschiktheid, zoals gedefinieerd in artikel 100 van de gecoördineerde wetten.

6.

Overeenkomstig artikel 90 en 94 van de ziekwet, heeft de adviserend geneesheer van de landsbond van mutualiteiten de bevoegdheid om de staat van primaire arbeidsongeschiktheid te erkennen, en heeft hij bovendien de bevoegdheid om een einde te stellen aan de staat van invaliditeit (althoewel deze laatste vastgesteld wordt door de Geneeskundige raad voor invaliditeit).

Het beroep tegen de beslissing van de adviserend geneesheer dient overeenkomstig artikel 167 van de ziekwet, op straffe van verval, ingesteld te worden binnen een maand na de kennisgeving ervan.

Geen enkele bepaling belet echter dat de verzekerde, die nagelaten heeft tijdig een beroep in te stellen tegen de beslissing van de adviserend geneesheer, op een later tijdstip een nieuwe erkenning van de arbeidsongeschiktheid vraagt mits voorlegging van het door de wet vereiste getuigschrift van een arts. Niet vereist is dat het daarbij gaat om een andere aandoening. Het definitief karakter van de beslissing van de adviserend geneesheer is met andere woorden enkel verbonden aan de beslissing zelf, waarbij een einde gesteld wordt aan de arbeidsongeschiktheid, maar niet aan de motieven van deze beslissing.

Zulks is ook het geval wanneer de adviserend geneesheer een einde stelt aan de erkenning, omdat hij tot de conclusie komt dat de verzekerde in feite nooit werkbekwaam geweest is en dus nooit beantwoord heeft aan de wettelijke criteria voor een erkenning. De adviserend

geneesheer heeft nooit de bevoegdheid om de verzekerde definitief uit te sluiten uit het recht op arbeidsongeschiktheidsuitkeringen.

Gevat over de betwisting van een nieuwe beslissing van de adviserend geneesheer, naar aanleiding van een nieuwe aanvraag tot erkenning van de arbeidsongeschiktheid, kan de rechter een volledig onderzoek doen naar de toepassing van de criteria van artikel 100 van de ziekwet, zonder gebonden te zijn door de motieven van een voorafgaande beslissing.

7.

Er wordt niet betwist dat de heer S, voor hij naar België kwam, in Turkije gewerkt heeft als werknemer in de jaren 2003, 2004 en 2005. Het betrof een tewerkstelling die onderworpen was aan de sociale zekerheid en waarop sociale zekerheidsbijdragen effectief werden betaald. Er wordt niet betwist dat de heer S in de voorgaande jaren als zelfstandige werkte.

Na zijn aankomst in België, heeft de heer S hier drie weken gewerkt, waardoor hij aan de voorwaarden voldeed om in België aanspraak te kunnen maken op sociale zekerheid prestaties. Na zijn tewerkstelling, ontving hij werkloosheidsuitkeringen tot aan zijn hartinfarct in 2009, dat aanleiding gaf tot zijn erkenning in de ziekteverzekering.

In zijn beslissing van 24 augustus 2012, steunt de adviserend geneesheer zijn conclusie dat de heer S in feite nooit werkbekwaam is geweest, niet op een medisch onderzoek of medisch document. Er wordt enkel verwezen naar een verklaring die afgelegd werd op 24 augustus 2012, via de echtgenote die zou verklaard hebben dat haar echtgenoot een hartziekte had en daarom geen langdurig werk kon vinden. Er werd echter geen medische informatie gevraagd bij de behandelende geneesheren, die in 2009 en daarna de heer S behandeld en geopereerd hebben voor zijn hartinfarct, om te weten of dit hartinfarct verband hield met een aangeboren of reeds lang bestaande hartaandoening. Zulks wordt overigens tegengesproken door een medisch attest van dokter B, die verklaart dat hij de heer S als patiënt gehad heeft, zowel voor als na zijn hartinfarct; en in de periode 2007-2008 nooit geen hartklachten vastgesteld heeft.

In feite heeft de adviserend geneesheer zijn beslissing voor een belangrijk gedeelte gesteund op het feit dat er geen verdienvermogen in België geweest is, omdat de heer S geen enkele kwalificatie had en zich ook in geen enkele landstaal kon uitdrukken. Dit zijn echter elementen die vreemd zijn aan het begrip arbeidsongeschiktheid zoals voorzien in de gecoördineerde wetten. Net zo min als een arbeidsongeschiktheid kan erkend of verlengd worden omdat de opleiding en kennis van de verzekerde zijn integratie op de arbeidsmarkt bemoeilijken, kan de erkenning in de ziekteverzekering geweigerd worden op basis van een zwakke positie op de arbeidsmarkt.

Er is onvoldoende bewezen dat de heer S nooit werkbekwaam geweest is.

8.

De bestreden beslissing van 11 februari 2013 steunt niet op een medisch onderzoek van de heer S ; waarbij zijn arbeidsongeschiktheid geëvalueerd wordt. Een dergelijk medisch onderzoek lag ook niet aan de grondslag van de beslissing van 24 augustus 2012.

De heer S legt een uitvoerig medisch verslag voor van 3 november 2013 van Dr. S . Dit verslag beschrijft die hartproblematiek waaraan de heer S leed sinds 2009 en de complicaties die daarmee gepaard gegaan zijn vanaf 2010, die overigens tot een verdere erkenning in de ziekteverzekering tot en met jaar 2012 geleid hebben. Volgens het verslag is er nog steeds sprake van een ernstige hartpathologie in de vorm van een tachycardie en hypertensie, problemen van duizeligheid van vestibulaire oorsprong, artrose en rugklachten, en een ernstige depressieve en angstige toestand. Volgens deze geneesheer is de heer S meer dan 66% arbeidsongeschikt.

In het licht van deze elementen is het aangewezen een deskundige aan te stellen om na te gaan of, op datum van de bestreden beslissing van 11 februari 2013, en daarna de heer S als arbeidsongeschikt dient erkend te worden in de zin van artikel 100 van de gecoördineerde wetten op de verzekering geneeskundige verzorging en uitkeringen.

OM DEZE REDENEN HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op het mondeling advies van mevrouw N. Van den Brande, waarnemend advocaat-generaal, waarop geen repliek.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk.

Alvorens uitspraak te doen over de gegrondheid ervan, stelt als deskundige aan dokter L. E , met kabinet te 1800 Vilvoorde, Hendrik I-Lei 191,

A. De opdracht van de deskundige:

De deskundige heeft als opdracht:

De heer S. te onderzoeken en de letsels en functionele stoornissen te beschrijven waaraan hij lijdt;

alle elementen te verzamelen die het hof in staat kunnen stellen te bepalen of deze letsels en functionele stoornissen een arbeidsongeschiktheid met zich meebrengen, zoals bedoeld door artikel 100 van de Gecoördineerde Ziektewet van 14 juli 1994, vanaf 11 februari 2013 of op een latere datum.

Dit houdt in dat het intreden of de verergering van deze letsels een volledige stopzetting van alle werkzaamheid voor gevolg had, evenals een vermindering van het verdienvermogen met minstens een derde van dit van een gezond persoon.

De arbeidsongeschiktheid dient voor de eerste zes maanden arbeidsongeschiktheid gewaardeerd te worden ten aanzien van het gewone beroep van de betrokkene, en daarna ten aanzien van de verschillende beroepen die de betrokkene heeft of zou kunnen uitgeoefend hebben uit hoofde van zijn beroepsopleiding. De beroepscategorieën die voor de persoon mogelijk zijn, dienen zo concreet mogelijk geformuleerd te worden.

Verder dient bij de evaluatie van de arbeidsongeschiktheid rekening te worden gehouden met de concrete situatie van betrokkene en onder meer, naast de reeds vernoemde criteria, met zijn leeftijd, geslacht, aanpassingsvermogen en algemene gezondheidstoestand.

Zijn advies te geven over de duur van de arbeidsongeschiktheid

De deskundige wordt gemachtigd de aanvullende onderzoeken die hij noodzakelijk acht te laten uitvoeren door een geneesheer, specialist van zijn keuze, mits hij alle partijen, vóór de aanvang van deze tussenkoms, hiervan op de hoogte brengt.

B. De eventuele weigering van de opdracht en de inwerkingstelling van het deskundig onderzoek.

Te rekenen vanaf de kennisgeving van het arrest door de griffie beschikt de deskundige over een termijn van acht dagen om:

- op gemotiveerde wijze de hem toevertrouwde opdracht te weigeren, wanneer hij zulks wenst;
- de plaats, de dag en het uur van de aanvang van zijn werkzaamheden mede te delen.

De deskundige zal de partijen verwittigen per aangetekende brief, en de rechter en de raadslieden bij gewone brief.

C. Het verdere verloop van het deskundig onderzoek.

De partijen overhandigen ten minste acht dagen voor de installatievergadering en, bij gebreke daarvan, bij de aanvang van de werkzaamheden, een geïnventariseerd dossier met

alle relevante stukken aan de deskundige. Zij zullen aan de deskundige eveneens de namen van de juridische en medische raadslieden, die hen bijstaan, bekend maken.

Tenzij hij daarvan uitdrukkelijk wordt vrijgesteld, zal de deskundige, met het oog op de verdere werkzaamheden van het deskundig onderzoek, de partijen oproepen bij aangetekend schrijven, en de raadslieden en de rechter bij gewone brief.

Na afloop van zijn werkzaamheden stuurt de deskundige zijn bevindingen, waarbij hij reeds een voorlopig advies voegt, ter lezing aan de rechter, aan de partijen en aan hun raadslieden. De partijen beschikken over een termijn van één maand na de mededeling van dit verslag om hun opmerkingen op dit verslag mede te delen. Wanneer hij dit wenselijk acht kan de deskundige echter een andere redelijke termijn vaststellen, waarbinnen de partijen hun opmerkingen dienen mede te delen.

De deskundige zal geen rekening houden met de opmerkingen die hij ontvangt buiten de termijn, die aan de partijen gegeven werd om hun opmerkingen te formuleren.

Het eindverslag zal gedateerd zijn en melding maken van de aanwezigheid van de partijen bij de werkzaamheden en van hun mondelinge verklaringen en verzoeken.

Het eindverslag zal verder een overzicht bevatten van de nota's en documenten die door de partijen overhandigd zijn.

Het eindverslag dient door de deskundige op straffe van nietigheid ondertekend te zijn.

De handtekening van de deskundige zal, op straffe van nietigheid, voorafgegaan moeten worden door de volgende eed:

"Ik zweer dat ik mijn opdracht in eer en geweten, nauwgezet en eerlijk vervuld heb".

De minuut van het eindverslag, de stukken en de nota's van de partijen en de gedetailleerde staat van de kosten en het ereloon van de deskundige worden ter griffie van het arbeidshof neergelegd.

Op de dag van de neerlegging van het verslag zendt de deskundige een afschrift van het verslag en van de gedetailleerde staat van de kosten en het ereloon, aan de partijen per aangetekend schrijven, en aan hun raadslieden bij gewone brief.

D. De termijn voor neerlegging van het verslag en de eventuele verlenging.

Het eindverslag moet neergelegd worden binnen een termijn van zes maanden te rekenen vanaf de kennisgeving van het arrest.

Enkel de rechter kan de termijn voor het neerleggen van het verslag verlengen.

Indien de deskundige zijn verslag niet kan neerleggen binnen de vastgestelde termijn, dan zal hij bij gemotiveerd schrijven aan het hof om een verlenging van de termijn dienen te verzoeken.

Indien de neerlegging van het verslag niet binnen de vastgestelde termijn kan gebeuren, dan zal de deskundige, om de zes maanden, een tussentijds verslag over de vooruitgang van zijn werkzaamheden meedelen aan de rechter, de partijen en hun raadslieden.

E. De kosten en het ereloon van de deskundige.

Samen met het eindverslag zal de deskundige zijn staat van kosten en ereloon neerleggen overeenkomstig de bepalingen van het Koninklijk Besluit van 14 november 2003 (Belgisch Staatsblad, 28 november 2003), meer bepaald art. 1, al. 1,

De staat van de kosten en het ereloon van de deskundige en van de door hem geconsulteerde specialisten zal, voor ieder onderzoek, de datum vermelden, en desgevallend, het nummer van de nomenclatuur van de prestaties van geneeskundige verzorging dat overeenstemt met de uitgevoerde prestatie.

De gedetailleerde staat van de kosten en het ereloon van de specialisten, die door de deskundige geraadpleegd werden, zal toegevoegd worden aan het eindverslag en de deskundige zal het bedrag ervan opnemen in zijn globale staat.

Indien de partijen niet binnen dertig dagen na de neerlegging ter griffie van de gedetailleerde staat aan de rechter hebben meegedeeld dat zij het bedrag van het ereloon en de kosten die door de deskundige worden aangerekend, betwisten, wordt dat bedrag door de rechter begroot onderaan op de minuut van de staat en wordt daarvan een bevel tot tenuitvoerlegging gegeven overeenkomstig het akkoord dat de partijen gesloten hebben of tegen de partij of partijen, zoals bepaald voor de consignatie van het voorschot

De kosten zullen begroot worden in het eindarrest als gerechtskosten.

F. Diverse

Alle betwistingen, die zich in het de loop van het deskundig onderzoek voordoen, worden beslecht door de rechter. De deskundige en de partijen richten zich tot het hof in een gemotiveerd schrijven.

Voor de toepassing van artikel 973 van het Gerechtelijk Wetboek en van al de andere artikelen van dit wetboek met betrekking tot het deskundig onderzoek waarin de tussenkomst van de rechter voorzien wordt, dient beschouwd te worden als "de rechter die het deskundig onderzoek bevolen heeft", of "de met dit doel aangestelde rechter" of nog "de rechter":

- de raadsheren, die de 7^e kamer van het hof samenstelden op de zitting waarop het arrest werd uitgesproken;
- ingeval van afwezigheid van een sociaal raadsheer: de beroepsmagistraat die alleen zetelt;
- de beroepsmagistraat die de kamer voorziet op het ogenblik dat de betwisting met betrekking tot het deskundig onderzoek ontstaat;
- de beroepsmagistraat, aangeduid in het interne reglement van het arbeidshof voor het gerechtelijk jaar.

De zaak zal na afloop van het deskundig onderzoek terug op de zittingsrol moeten gebracht worden door de meest gerede partij.

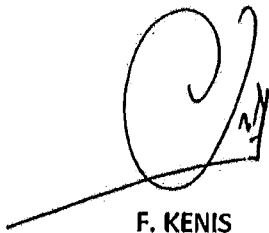
De kosten worden voorbehouden.

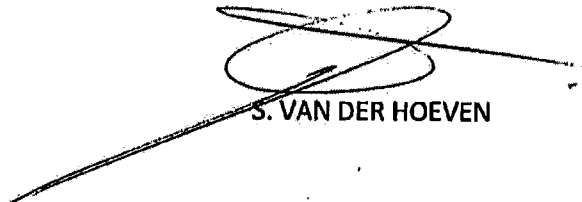
Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het arbeidshof te Brussel,
samengesteld uit:

F. KENIS,
C. LAURIERS,
J.-P. BUEKENHOUT,
bijgestaan door :
Sven VAN DER HOEVEN,

raadsheer,
plv raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-bediende,
griffier.

F. KENIS

S. VAN DER HOEVEN

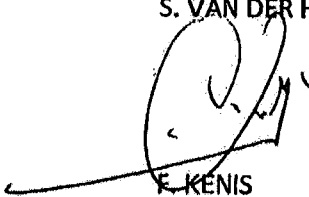
C. LAURIERS

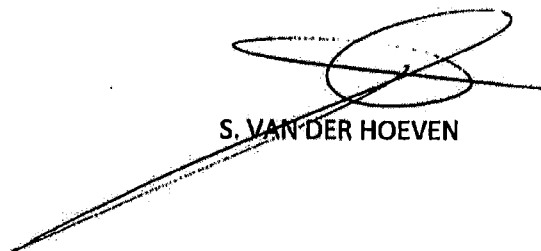
J.-P. BUEKENHOUT

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van donderdag 28 juni 2018 door:

F. KENIS, raadsheer,
bijgestaan door
S. VAN DER HOEVEN, griffier.

F. KENIS

S. VAN DER HOEVEN

